

er i alt Fald utvivlsomt, at denne vil vorde givet. — De paafølgende tvende Udsættelser af Revisorerne indstilles at bortfalde, da de begge angaaer Forhold, der ere aldeles obligatoriske. Den første er 125 Rd. 79½ f , der ere Procenter af Fordebogssindtagterne; de ere selvfølgelig stegne med disse, og ere saadanne Udgifter, som jeg vil ønske den ærede Cultusminister maatte aarlig vedblive at stige; thi jo større Udgifterne ere, desto større ere Skolevæsenets Indtægter. Den anden Post angaaer derimod en Pension til en Adjuncts Enke; den er ansat til 95 Rd. 92 f , og efter Revisorernes Mening burde den udgjøre 96 Rd. 24 f ; altsaa har muligen Enken faaet 28 f for lidt. Det hidrører fra det Spørgsmaal, om Pensionen skal regnes fra Dødsdagen eller fra den første i den paafølgende Maaned. Udvalget finder det aldeles rigtig, at Revisorerne gjøre opmærksom derpaa; thi, er deres Mening rigtig, hvad jeg i nærværende Tilfælde aldeles ikke bevidler, da vil et saadant Bink være tilstrækkeligt for Finantsministeren, selv hvor det ikke kan afgjøres med 28 f , til at rette muligen indløbende Feil. Derimod troer Udvalget ikke, at det kan være Rigsdagens Sag at opkaste sig til Bærg for den private Mand ligeoverfor Statskassen, og Udvalget mener altsaa, at det kan beroe ved, at der er blevet gjort opmærksom derpaa, og at det i alt Fald maa være vedkommende Privates Sag selv i denne Henseende at gjøre sin Ret gjældende. Det næste Punkt indstilles ligeledes til at falde bort. Det er oplyst, at det er en gammel Praxis med Hensyn til det lærde Skolevæsen, som er stadfæstet ved Universitetets Directions Skrivelser af 21de Februar 1818 og 4de November 1845, at Skolekasserne svare Bygningsafgift af Rectorernes og Lærernes Triboliger, hvorimod alle communale og personlige Skatter naturligvis udredes af disse selv. Denne Praxis er ikke forenelig med Forordningen af 1ste October 1802 S. 34, der bestemmer, at Beneficiarer selv skulle udrede saadanne; men paa den anden Side er det ganske klart, at denne Bestemmelse, der forøvrigt ogsaa gjælder om Forholdet mellem Ciere og Ledere, kan forandres contractmæssigt, og en saadan staaende Bedrægt kan altsaa betragtes som en Contract imellem

Skolevæsenet og Rectorerne, der i Virkeligheden opløser sig til at være et Tillæg i disse Lønninger, og som kan have meget gode Grunde, da disse Lønninger, som bekiendt, ere forholdsvis snarere for lave end for høje, og som i ethvert Tilfælde har en saa gammel Bestaaen, at der ikke kan være Tale om at forandre det med Hensyn til de nuværende Lærere, selv om det ikke ligefrem vilde blive anerkjendt som Retskrav, men som ialtsald kunde forandres ved et nyt Gagerement. Da et saadant nu er under Spørgsmaal, er det forsaavidt hensigtsmæssigt, at Opmærksomheden særligt henledes derpaa, om det end ikke vilde være Dieblisset til i denne Henseende at lade de for andre Beneficiarer gjældende Regler indtræde, at de selv betale alle med Triboligen forbundne Skatter, eller om der under dette Firma kan skjule sig et lille yderligere Gagetillæg til samme. Posten har været for forrige Gang, og det blev da vedtaget, at Udsættelsen skulde bortfalde. Det har ikke kunnet tages til følge af Revisorerne, da deres Arbejde var fuldført, inden denne Beslutning blev tagen; men Beslutningen maa altsaa utvivlsomt blive den samme som sidst. Den lille under 11te Post nævnte Sum angaaer atter Loven af 30de Juni 1850, hvori det bestemmes, at Gager til nyanfattede Embedsmænd først skulle regnes fra den første i den paafølgende Maaned. Dette er ikke strax blevet anvendt, og navnlig er her Tale om en Lærer, som blev ansat den 28de August, og hvis Gage er begyndt at løbe fra den 29de August istedetfor den 1ste September, hvilket giver en Forskiel af 3 Rd. 22 f . Med Hensyn til Konne Skoles Stipendiefond er der en Uklarhed i Forholdet, som foranledigede Revisorerne til at begjære Dplysning om sammes Status. Saadan Dplysning er ogsaa meddeelt, men saaledes, som den var ved Udgangen af Regnskabsaaret 1852, og har altsaa ikke været istand til at opløse de Tvivl, man i saa Henseende har havt, og der vil saaledes formeentlig ikke være Andet at gjøre, da Revisionens Arbejde ikke kunde beroe efter denne Posts yderligere Dplysning, end at sige, denne Posts Afgjørelse udsættes til næste Aar. — Naar Udvalget under Nr. 16 indstiller, at den brugte